

тамъ Българитѣ. И туй не може да бѣде
иначе; по хронологіята на тѣзи превраты тѣй ѣ
тъмна и заплетена, щото едвамъ съ голѣмъ трудъ
человѣкъ може да са препъхне прѣзъ нейнитѣ
примки.»

Во времето на Константина V-го, майка му
Ирина, която управляше имперіята, съ испращането
на воеводата Ставракія въ Гърція (783) подкопа,
тъй да речемъ, славенската сила въ страната. Ста-
вракій зель и наложилъ данѣкъ първѣнь на Славя-
нитѣ, които живѣяхъ около Солунъ, сетѣхъ заминахъ
въ Пелопонезъ, отдѣто изведе много робы, излѣзе
съ богата плѣчка, и за този походъ са прие съ
гържество въ Византия. Пелопонезскитѣ Славяни
са възбунтувахъ, като не искахъ да останѣтъ подъ
властѣта Византийска, и отидохъ та обсадихъ *Па-
прасъ*, но като не можихъ да успѣѣхъ въ нищо,
принудени бѣхъ да са смирихъ и да имъ пла-
щатъ данѣкъ. Сичкитѣ подирни работы на Гърція
приличахъ повече на възбунтованни между покорни-
телитѣ, нежелни на волны, свободни хѣра. Едни отъ
тѣхъ, сир. въ горня Македонія и Албанія, покорни-
хъ са отъ Българитѣ и слугувахъ имъ срѣщу Ви-
зантийцитѣ; а други ако и да са подигахъ срѣщу
последнитѣ, то бѣ само изъ желаніе да са осво-
бодѣхъ отъ тѣхната тѣжка власт. Тѣй во време-
то на Теофана и сына му Михаила (829—842),
Пелопонезскитѣ Славяни са усмирихъ, като са и
отидохъ отъ воеводата Теоктиста; само Езерцитѣ
и Миленгитѣ са ползовахъ ѣще съ нѣкоя свобода,
като плащяхъ пакъ нѣкакъвъ данѣкъ на Византийцитѣ.

Найподиръ, во времето на Константина *Пор-
фирогенета* и Романа *Лакапена* (919—945), Е-